

FÜST MILÁN

α

Szürke távolbavesző szikla a tenger,
csapágyakon robajló tengely a semmibe döfve.
Rajta fordul a föld húsa meszes csigaházába.
A fák derékig vízben harangozzák magukból a végtelent.

Útvesztő csend.

Kötőbox szeldelt pikkelye alá húzódott a keselyűfejű,
szikár állán babrál, szája szélén kifordul a moha, békanyál, iszalag,
köpköd s dalol kozmogóniai éneket,
ölelget márványtorzót, lehel-rá nyirkot.

Szürkébe veszik a zene, a tekintet, a lökés.

Kitartott, hatalmas akkord az őszi nyersszürke
színek, formák összerabolt kincse, semmibe oldva.

Vadlibák kiáltása csipkéz, ősszürke, fanyar idő.

Víz, fa, kő párát izzad busa szemöldöködre,

s ködök isznak szemedből,

a mennyboltról felhőtemplomok tódulnak a földre,

homlokod ráncaiban, mint vadcsapásokon, összegyűlt a víz.

„A domb taraján ketten bukdácsolnak”, mondod és odahagyod a

[márványszobrot,

„a domb taraján, nekifeszülve a sápadt fénynek,

az árnyékukat is rég elvesztették”.

A látóhatár visszaperdül.

Az éles körvonalak elgömbölyödnek.

Tudod, kiáltás nincs,

csak bugyborékoló torokhang.

Tudod, ütés nincs,

csak hosszú, keserves fojtás.

β

Bög a szent Minotaurus, égnek heréi.

Nyála az egyetlen fénycikázás, a dolgok szimmetriatengelye.

Bronzban dőndül a hegy, s megdicsőül a nemzés,

az erőszakos halál.

Kikúszik a táj magából, csak az erdő rejti tengerzöld homályait

[riadtan.

Sztoikus maszkjában lép elő a fák mögül az aggastyán,

körül szőlő helyett avart szór,

mosolyogna bár a maszk,

de alatta a pendülésig merevek a vonások.

Dobbant a bika-istenség, nyakára emeli az ólom-tájat,

kondul a föld,

az öreg lépdél felé, belőlről odvas, áttetszik,
szárnysegetten zuhan, tömörül körötte a levegő,
fonnyadt kézfeje érintésétől megvonaglik a márvány,
hullámok lökik pofacsontjához öklüket,
szerteomlott a fénytorny, s az állat türelmetlenül tajtékzik.
Szóra nyitja szent száját az agg,
a horpadásokat megtölti a rothadó toll,
matt kristállyá merevül a sós szél,
s ring a gályák árboacán.

Hódprém a szorongás, kitapintható.

A Minotaurus nem szárnyasodik angyallá, hiába dalol és sír az
[aggastyán,

inkább visszahőköl s újra öklelne,
de már rogygan s hörög, haldoklik az istenség,
szája szélét véresre harapná az agg,
kihegyezett cettcsontot köpülőként forgatná szemében,
mert elég ok, hogy zengje zokongva:

„Az archimedesi pont én vagyok!”

Csak megsimogatja a tetemet, kinek dalait írta,
és koponyájából kiszállnak magányos madarai.

Kürtjeit a mocsárba hajítja,
s a szarvak gyertyatartói fölé hajolva,
gémberegett ujjait melengeti
és virraszt.

γ

Az úton lelt sarkantyúkat gondosan elrejtí,
álmában simogatja őket.

Δ

Tengeri teknős páncélpajzsát
fentről lesik a csacska sirályok,
fel lehet-e törni úgy,
mint az osztrigák héját.

